

KOVÁCS DÁVID

Óda Apollónhoz

Te Naplelkű ritmus,
aranyvér sugarad,
égi fényed
csepeg töviskoszorúdról.

Fejtsd le lantod húrjairól
minden létezésem,
és annak elemeiből építs
hangos önarcképet.

Precíz sebész a műtőben,
magamra rajzolom a céltáblát:
a szívemet
koncentrikus körök határolják.

Te, aki íjaddal szeretsz,
prédád helyett legyek
én a nyíl tegezedben,
a te kezédben.

Húzz fel,
feszíts ki,
engedj el,
és lőj ki.

Ezüstvégű haragod
tör keresztül a mellkasomon,
a hajnal jácinttal hintett ígérete
a sötét horizonton.

(Kiderült).
Önpusztítás és újjászületés
nem csak
a versekben létezik.

hull A

tépd szét A bőröm,
 sápadt úr leszek.
 A szemölcsseim
 izzó hidrogéngömbök.
 az Anyajegyem
 a csillAgjegyem
 egy skorpió,
 kirájiA magát és
 beléd mászik.

hánytAm
 egy barátot,
 hogy ne legyek egyedül.
 kerülgetik Azt
 amputált lábAk
 túl mélyre vágtam volna
 vAgy talán
 túl mélyre vágytAm volna?

Gyerekek

Tudom, hogy hülyeség,
 de mi lenne, ha megszöknénk?
 Éjjel csinálnánk, álmunkban.
 Senki sem venné észre.
 Lehetnénk szarvasok,
 akik a tavasz reggeli hidegében
 hóvirágot majszolnak.
 Vagy lehetnénk cinegék.
 Tudom, fáznánk, és lehet éhesek is lennénk,
 de összébújhatnánk, és együtt örülhetnénk
 annak a kósza szalonnának,
 amit az a magányos öregember rak ki minden télen a madaraknak
 De lehetnénk fűszálak is, ez esetben

meg kell ígérned nekem valamit:
 Mellettem kell kibújnod a földből, hogy ha majd fúj a szél,
 egymáshoz érhessünk,
 és őszi hajnalokon hajszálgökökerekemmel
 beléd kapaszkodhassak, még a téli hideg előtt.
 Mert én nem szeretnék elengedni
 soha, de soha, de soha

Óda Dionüszoszhoz

Remegő mámor,
 görcsös kérdő ?
 jel és
 szilánkos sorok –
 epilepsziás ~~Torony~~ egy földrengésben
 Torony
 kisiklott identitás és elveszett
 gondolatmenet a
 neved.

? A sötét
 repedésein,
 a romok és az összeomlott
 konstrukció csonttörésein keresztül,
 az agyszövet idegpályáin
 röntgensugarak cikáznak.
 Lizergsav-dietilamid –
 bélyeg egy másik függőségbe,
 a bort a szervezetem
 már vízzé változtatja.

Torony Szétrepedt fejekre
 lobotomizált sírok
 – azóta lyukas kelyhekből
 isznak az élőhalottak –
 vörös koponyákra
 épült monstrum.
 Ingoványos talajra születni
 hogy később magunk is

rothadó tetemek, üreges csontok,
léleknélküli por legyünk.

- ? Pusztulásod csupán
az alkonyat inverziója,
amikor az Éjféλι Nap
a föld alá süllyed.
A holtak termékeny üledékéből
úgyis az ég felé csírázol majd újra, hogy
babiloni istenkáromlást virágozz.

Torony Ez lett volna hát a szerepem:
bemutatni a Mindenhatónak?

- ? Talán nem ez mindannyiunk szerepe?
Vicsorítani az elnyomóinkra,
az arcukba röhögni,
összefogni ellenük és
menádként széttépni őket.